

Zůstane jen u předsevzetí ?

V Silvestrovské noci a na počátku nového roku máme téměř vždy bezpočet dobrých úmyslů i přijímáme vážná rozhodnutí. V životě už to tak ale bývá, že pak najdeme nějakou výhybku a sjedeme na příjemnější koleje. Od většiny dobrých předsevzetí postupně upustíme, upadnou v zapomnění a znovu se objeví na rozhraní dalšího letopočtu. Není tomu ani jinak v činnosti našich exilových organizací, skupin a společků. Pozitivních zámyslů s menším i větším možným účinkem je vždy po ruce dostatek, ale prospěšných skutků bohužel nacházíme podstatně méně. Ve svém okolí máme nemalá příkladů polovičatého myšlení i jednání, v němž převládá rezignace nad nadějí, vítězí Zlo nad Dobrem.

Jinak totiž nemožno posuzovat jednání prominentů z OPUS BONUM, jeho organizačního výboru pro Frankenská setkání - zejména toho posledního v minulém roce, které i přes značné náklady a překročení finančního rozpočtu o 20.000 DM skončilo pro čs. exil bezvysledně, neúspěšně. Není také divu, když spása demokratického exilu se spatřuje ve spolupráci s komunisty a propagátory morálky a la vídeňský "BURAN" či pařížských "Děti z ráje". A nejde jen o etiku myšlení a slovní šíření těchto zvrhlostí. Odstrašující jsou především praktické ukázky a to v prostorách Pfarrer-Hacker-Hausu a zpravidla v provedení Slávy VOLNÉHO a jemu podobných "Kulturträgrů". Dokonce jim ani nevadí, že budí pohoršení mezi místními obyvateli, že je pak odsuzován bez výjimky celý čs. exil, zpochybňován boj s komunismem.

Výstražným příkladem je i personální obsazení otevřené soutěže k vytvoření nového českého slabikáře, kterou vypsalo Rakouské spolkové nakladatelství. Organizací soutěže totiž pověřilo někdejšího "věhlasného básníka" stalinské éry Pavla KOHOUTA. A to je do nebe volající nehoráznost ! Naše rozhořčení nejlépe vyjádřil Josef Staněk ve "Výzvě", která byla uveřejněna koncem roku 1985 v americkém "Hlasu národa" :

... "Vydání by zasluhovalo plnou podporu exilového tisku, kdyby ale... A tu jsem u kořene věci. O vydání, tedy, rozumějte, o obsah se má postarat komunistický trubadúr, ideolog a opěvovatel Rudé armády a marx-leninismu, básník nad básníky, bývalý svazák Pávka Kohout ! Neuvěřitelné.... To už je konec legrace ! Je morální povinností celé české demokratické

emigrace, aby nelenila, sedla a napsala na adresu nakladatelství, koho si vzali na uspořádání slabikáře pro české děti. Myslí si, že Pávka Kohout nebude slabikář indoktrinovat komunistickými myšlenkami ? ... Pište své protesty, i když nemáte děti nebo vnuky, kteří by mohli učebnice používat na adresu :

Osterreichischer Bundesverlag, Postfach 79
A - 1015 Wien, Osterreich

Nemůžeme přece nečinně přihlížet k tomu, jak naše děti a vnuci vydáváním toho slabikáře spadnou z deště pod okap. Pište německy, česky, anglicky, francouzsky, holandsky, švédsky, ale, prosím, **PIŠTE !!**

Doporučujeme demokraticky smýšlejícím i konajícím čs. exulantům jediný vývod - reagovat na výzvu, využít příležitost k uskutečnění vlastních a boji s kumunismem prospěšných předsevzetí.

O B Ě Ž N Í K č. 113Samozvanci a jejich přátelé

Nedávno bylo znovu připomínáno výročí otřesného politického dramatu našich národů - únorového puče v Praze v roce 1948. S touto tragedií je spojena i časově jiná neméně smutná událost, ustanovení tzv. Rady svobodného Československa v roce 1949. Při letném pohledu na současné složení Rady může se zdát, že už není akademií nesmrtelných poslanců a ministrů Národní fronty v exilu, těch, kteří měli nemalý podíl na únorové tragedii. Jejich vinu prokazují nesčetné historické rozbory, skýtají dostatek faktů a zkušeností k tomu, aby mohla být odmítána jakákoliv spolupráce s komunisty. Takový je vývod demokratického exilu. S komunisty si nelze podávat ruce a naopak nedopustit aby se mohli v čs. exilu znovu uplatňovat. Totálně selhali a jsou plně zodpovědní za krutý osud našich národů. Tato zkušenost byla draze zaplácena a kdo se nepoučil prokazuje malou politickou kvalifikaci pro vedoucí postavení v čs. exilu.

Bohužel, toto je charakteristické také pro současnou druhou či již třetí generaci samozvanců v RSČ. Jdou naivně ve šlépějích svých předchůdců a třebaže dle některých svých jmen chtěli by být velikány, jsou svými skutky jen ubozí Povolní. Podbízejí se k dialogu s komunisty, nechutně žádají o přízeň, považují je a oslovují "vážení přátelé". Nevěříte? Nahlédněte do bulletinu RSČ /Czechoslovak Newsletter - č. 12 z prosince 1985/, v němž je uveřejněna její korespondence s Chartou 77, resp. s 10 signatáři - převážně komunisty, kteří se připojili k zjevně prosovětské akci "Nikaragua má právo na mír". V této situaci a v tak ponižujícím tónu vést dialog s Hájkem, Šabatou, nebo Dienstbierem je totéž jako spolupracovat s Pelikánem, Mlynářem či známou výtržnicí Tomínovou.

Nemálo samozvanců v Radě je spjato s pojmem demokratického socialismu, formálně i činností, neustálou snahou o spolupráci s komunisty. Z jejich oficiálního tisku /PL/ to sice příliš zřejmé není, ale nedivme se, protože tento zdánlivě demokratický časopis je obsahem i úpravou určen poutivým, ale i méněnáročným exulantům. Funkcionářům a zasvěděnějším slouží jiný, polointerní časopis

čs. sociálních demokratů. Vychází ve Vídni pod prostým názvem "Korespondence" a v něm je možno nalézt otevřenější stanoviska k jejich vztahu s komunisty. Na ukázkou citujeme z článku "Sociální demokraté v Československu ke stranickému exilu", který byl zařazen do rubriky Dokument /Korespondence-prosinec 1985/:

... "V roce 1968 se většina z nás zúčastnila úsilí o obnovu sociální demokracie vedle komunistické strany, jejíž vedoucí úlohu zakotvenou v ústavě byli ochotni uznávat, ovšem v pojetí akčního programu KSČ z dubna 1968. V existenci a vzájemné kontrole obou stran, při zárukách občanských práv a svobod jsme spatřovali významný příspěvek k vybudování opravdu demokratického socialismu a k jeho úspěšnému vývoji.

Navazujeme i na tuto snahu a chceme ji ve vhodné situaci znovu rozvinout. ..."

Komentář jistě není potřebný a závěr přenecháváme novinám "Americké Slovo" /č. 15 z 15.12.1985/ z jehož článku "Československé vlády a rady v exilu" vyjímáme:

"Americké Slovo vyhlásilo hned na začátku své činnosti, že je pro exilové volby, ale nebudou-li takové volby provedeny a proveditelné, že podporuje Radu Svobodného Československa. To však neznamená, že nebude kritizovat činnost Rady a že vedoucí činitelé nepodléhají kontrole exulanta.

Americké Slovo není pro 12 vlád a rad a je proti lidem v předsednictvu Rady a jsou to ti, kteří se stýkají s komunisty s bílou tváří. O tom, že by se někdo stýkal s komunisty s rudou tváří, kromě upraviců nemáme doklady. ...

... Členové předsednictva Rady, kteří se stýkají s komunisty jakékoliv tváře jsou kolaboranti s komunisty.

Žijeme v Americe a snad jsme si všimli, že zákon, morálka, systém a řád platí pro každého bez kompromisu. I prezident musel se poklonit tomuto americkému demokratickému zákonu a odešel."

K obsahu článku můžeme mít i výhrady, ale nelze odporovat jednoznačnému vývodu "Amerického Slova."

OBĚŽNÍK č. 116Pravda vítězí !

Těší nás, že naše námaha spojená s občasným vydáním "Nových proudů", oběžníku, jenž je trnem v oku některým "řádoby mluvčím" nás v cizině, se zúročí vzkličením semínka pravdy. Jiné cíle si vlastně naším počinkem ani neklademe, zcela v duchu hesla "Pravda vítězí".

To bylo vlastní Čechům v našich dějinách a také na standartě našeho prvního, vpravdě demokratického prezidenta, která zavlála nad hradem českých králů po 28. říjnu 1918. Jako vyznání a předsevzetí do let příštích, ale také jako varování těm, kteří by chtěli pravdu někdy v budoucnu pošlapat.

Nynější hradní pán nemá proto asi klidné spaní. Ne proto, že není Čech, ale hlavně proto, že napáchal na obou národech v období tzv. "normalizace", která je prý již ukončena. Nyní prý má přijít "demokratizace", dle východního větru "a la Gorbačov".

Abychom však neodbíhali od původní myšlenky - hledání pravdy. V poslední době se mezi námi objevily ukázky "díla" kdysi prominentního komunistického básníka Pavla Kohouta, s následujícím odsudkem jeho duševních výplodů pokroucených ideologickou demagogií. Vidíme v tom odezvu na náš oběžník č. 112, ve kterém jsme varovali před tím, aby se tento zkrachovaný komunista a "umělec" podílel na přípravě nového českého slabikáře pro naše děti. Tehdy nás to vyděsilo a jsme rádi, že jsme nebyli sami. Že jsme měli pravdu.

V poslední době nás však "pan soudruh" Kohout vyděsil znovu. Proslýchá se totiž, že by měl "krasořečnit" při udělování Erasmovy ceny, která byla v tomto roce porotou přiřčena Václavu Havlovi.

Tedy další vysoká pocta pro Čecha po udělení Nobelovy ceny Jaroslavu Seifertovi, což nás těší, přestože máme k jeho hrám určité výhrady /zvláště k poslednímu "Pokušení"/. Cena však byla Havlovi udělena nejen za "umění". Také za jeho postoje k dnešnímu světu, za jeho odvahu nekompromisně čelit komunistické zvlí, za jeho boj za lidská práva a prosazování humanistických myšlenek, které navazují na filozofický odkaz Masarykův.

Je to uznání celé české kultury. Ne však té oficiální, poplatné pragmatismu zcela v duchu "koho chleba jíš, toho píseň zpívej", ale té ryzí, rodící se ve skutečných bolestech porodních, tzv. paralelní, která žije navzdory policejní zvěli a násilí.

Co nás však netěší, je to, že Václav Havel si nemůže cenu převzít sám. Důvody snad není třeba uvádět. Jeden snad přece. Nechce asi dopadnout jako vzpomínaný Kohout, kterému při cestě domů z ciziny přibouchli jeho dřívější chlebedárci dvířka před nosem. Ztropil kolem toho hodně hluku, ale říká se, že to měl s vládnoucími samozvanci v Československu dohodnuto. Něco jako reklamu, kterou jsme však prohlédli.

Dvojnásob nás potom netěší to, že by to měl být právě Kohout, kdo by se na převzetí ceny v zastoupení Václava Havla měl podílet. A to, světe div se, s dalším zhrzeným komunistou, prof. Františkem Janouchem, který se rovněž "nemohl" vrátit zpět domů z výnosného místa v zahraničí. Trochu nápadná shoda, že? Pokud by někdo snad nevěděl, kdo to "soudruh" Janouch je, stačí když se zeptá někoho, kdo měl co dočinění z čs. "mírovým" jaderným výzkumem v Řeži u Prahy. Dělal tam předsedu partaje /rozumí se samozřejmě komunistické/, ale měl příliš ostré lokty, což se zase nelíbilo jiným "soudruhům", které začal ohrožovat. Pak mu nepomohlo ani donášení a shazování kamarádů, nepomohly ani vlivné styky, ani mocní přátelé od Sionu. Jak, a s kým se nakonec dohodl, to však nikdo neví.

Ono kolem "soudruha" Janoucha a jeho rodiny je více záhad než bývá zvykem. Za zamyšlení stojí, v jakém prostředí se pohyboval. Vystudoval v sovětském Rusku a tomu zůstal, v duchu "revolučního internacionalismu" věrný i při výběru manželky. Vzala si za ženu dceru zasloužilého revolucionáře Kolmana. Toho rudá Moskva usadila v Československu, něco jako součást "5. kolony". Proto se dostal po válce až do nejužšího partajního vedení /politbyro, pro nezasevěné/ a stal se ředitelem filozofického ústavu československé akademie věd. Když mouřenín splnil své úkoly, možná, že ho už páčila půda pod nohama, vrátil se zpátky do matičky Moskvy. Dcerku Adu však v Československu nechal. Asi, aby si udržoval přehled /on?/.

Nějak nám ta nit utíká. Tak abychom se vrátili k Erasmově ceně. Máme z ní za pana Havla radost, ale domníváme se, že celá sláva značně utrpí účastí zmíněných "protagonistů". Určitě by si mohl pan Havel